

[Aagaard]

af de første seks måneder af 1992 er der anmeldt 4.600 tilfælde af forsætlig vold, og set over en 10-årig periode er anmeldelserne af voldsanmeldelser steget med 56 pct., og volden bliver stadig mere grov. Det er tal, der taler for sig selv, men bag de tørre tal gemmer der sig tusinder af mennesker, som helt tilfældigt er blevet ofre for meningsløs vold. Derfor er det uhyre væsentligt at få markeret over for voldsforbryderne, at samfundet ikke kan acceptere denne udvikling.

Vi ser en forhøjelse af straffen som værende en del af indsatsen, noget, som jeg håber der kan skaffes politisk flertal for. Mere effektiv politietterforskning og en hurtig retsforfølgning er en anden del, så forbrydere med det samme mærker konsekvensen af deres handlinger. Vi føler også, at der må rettes i reglerne for voldsforbryderes udgangs- og prøveløsladelsesmuligheder.

Det er imidlertid også væsentligt at forebygge. Derfor bør vi gøre en endnu større indsats for at oplyse ikke mindst de unge om, hvad det betyder, hvis de begiver sig ind på en kriminel løbebane. Og vi vil på tilsvarende positiv måde gå ind i arbejdet med at bekæmpe det stigende antal indbrudstyverier.

Må jeg som afslutning sige, at det er store opgaver, vi står over for. Det kræver samarbejde og brede løsninger. Det Konservative Folkeparti er som altid klar til et bredt samvirke her i Folketinget, bl.a. – og væsentligst – for at gøre den nødvendige indsats imod ledigheden og for at sikre Danmarks fortsatte medlemskab af EF.

(Kort bemærkning).

**Lykketoft (S):**

Det var hr. Aagaards appel til Socialdemokratiet om nu at være konstruktive i arbejdsmarkedsforhandlingerne, der bragte mig herop.

Vi er meget konstruktive, hr. Aagaard. Vi har fremlagt en lang række forslag og tanker. Det vil vi fortsætte med ud fra det hovedsynspunkt, som jeg nævnte indledningsvis, at der ikke bliver luft til en ordentlig indsats i forhold til de ledige, hvis ikke det er en del af en samlet økonomisk politik, der skaffer flere arbejdspladser og flere uddannelsespladser.

Vi er ikke konstruktive, når det gælder holdningen til de finansministerielle udspil, vi nu

er blevet præsenteret for – jeg ved ikke for hvilken gang – om at gøre det vanskeligere at komme i a-kasse, hurtigere at smide de ledige ud, om indførelse af karenstage og nedskæring i dækningsgraden for de lavtlønnede.

Socialdemokratiet forhandler ikke på det grundlag, og vi er meget glade for, at et flertal endnu en gang har afvist forslag med det hovedsigte. Men jeg må sige, at det jo lige præcist er det, at man år efter år, halvår efter halvår, skal betragte det som en indrømmelse at få skudt de samme uspiselige nedskæringsforslag ned, der gør det så ufrugtbart med disse forhandlinger. Det er det, der hæmmer en fornuftig udvikling i forhandlingerne. Hvis vi kan blive fri for den stil, så tror jeg, at vi kan få en udvikling, som er gunstig, og som forholder sig til løsningen af de reelle problemer.

De reelle problemer er ikke, at de arbejdsløse ikke er motiverede for at arbejde. Det er udtryk for et dårligt menneskesyn. Det reelle problem er ikke, at vi skal gå rundt og have mistilid til folk på den måde, at kun hvis de får skåret deres levedof ned, så vil de arbejde. Det reelle er, at det drejer sig om politisk at sørge for, at alle mennesker i dette samfund kan få et tilbud om arbejde og uddannelse, som de ikke har nogen som helst anledning til at afvise.

(Kort bemærkning).

**Jes Lunde (SF):**

Jeg vil gerne bede hr. Aagaard komme herop og give bare én god grund til, at vi skal tro på regeringens løfter.

Hvis vi kigger tilbage på statsministerens tale for bare et år siden, så lovede statsministeren jo sidste år, at regeringen ville skaffe 100.000 nye job i løbet af fem år. Virkeligheden er gået den modsatte vej, det ved vi alle sammen nu. Regeringens egen økonomiske oversigt fra Økonomiministeriet har lige opjusteret ledighedsskønnet for 1993 fra 285.000 til 310.000, altså 25.000 flere ledige, og jeg kan se på forsiden af Berlingske Tidende i dag, at Danmarks Statistik mener, at det ser endnu værre ud.

Egentlig er det ikke så overraskende, for da vi lavede aktiveringsforliget i foråret, mødte vi jo en regering, som gjorde alt, hvad den kunne, for at få mindst mulig effekt ud af alt det, vi sad og arbejdede med. Sådan var det. Fra sag til sag foreslog regeringen begrænsninger i ef-